

хора, всѣкога намусения стражарь — натамъ, да погледа пакъ водоскоцитѣ, тополитѣ и бѣлостволитѣ рѣхави дрѣвчета, водата, която сърдито бие отвѣснитѣ скали . . .

Но прѣдъ очитѣ му изпъкнаха лошавитѣ момчета, разсипанитѣ ябълки, горещата бъркалка . . . И той възви въ друга улица, кждѣто се чуваха ударитѣ на ковашки чукове и съ по-силенъ, гласъ извика:

— Ябълки! . .

*

Какъ стана така, че захвана да продава овощия? Малкото хилаво момченце, което обичаше по-вече да зѣпа изложенитѣ край църковната ограда картини, да стои съ часове на прозореца и гледа оттамъ далечнитѣ ридове съ прѣснати по тѣхъ дървета? — Ето, тамъ цѣла редица, сѣкашъ хора — млади, стари, прѣгърбени, съ разчорлени глави, а между тѣхъ сѣкашъ припкатъ малки момчета, дѣца... Той знаеше, че това сж дървета, но му се искаше да бждатъ хора, да отиватъ нанѣкждѣ, далеко задъ ридоветѣ. И когато се взрѣше въ тѣхъ по-дълго виждаше ги, наистина, какъ хващатъ да се движатъ, вървятъ . . . Далечъ нѣкждѣ стрѣлне орелъ и се изгуби въ облацитѣ, които сжщо приличаха на хора, на кучета и орли.

Майка му често го заварваше тамъ и го подбираше прѣдъ себе си:

— Какво си се зазѣпалъ пакъ! Цѣлъ часъ какъ те викамъ!

— Мамо, захваща Георги, — на какво прилича оня облакъ?

— Върви ми донеси вода! — Ти днесъ съ-всѣмъ се заплѣсна! Облацитѣ ще гледашъ!